

POSTANOWIENIE

21 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa D.S. i R.S.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 13 maja 2024 r., I ACa 1465/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którym uwzględniono w części apelację skarżącego w sprawie o zapłatę z D.S. i R.S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał siedem przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sześć z nich dotyczyło występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedno – potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Żadna z przyczyn kasacyjnych wskazanych przez bank nie występuje w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 5-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej (przyczyny kasacyjne 3-7) są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji nie jest zatem celowe.

Uzupełniając należy dodać, że przyczyna oznaczona numerem drugim pozornie dotyczy kwestii nieobjętej zakresem ww. uchwały, to jest tego, które postanowienia charakterystyczne dla umów kredytu indeksowanego do waluty

obcej są abuzywne; bank wyróżnił przy tym klauzulę kursową oraz klauzulę ryzyka walutowego. Rzecz jednak w tym, że w świetle wspomnianej uchwały rozróżnienie takie, nawet jeżeli *in abstracto* uznać je za zasadne także w przypadku spornej obecnie umowy, nie ma znaczenia. Stan niezwiązania stron umową powoduje bowiem już sama tylko abuzywność klauzuli kursowej.

O zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczy również przyczyna kasacyjna numer jeden, dotycząca tego, czy zarejestrowanie działalności gospodarczej po zaciągnięciu kredytu oraz prowadzenie tej działalności w kredytowanej nieruchomości powoduje, że osoba, która zaciągnęła ten kredyt, nie może być uznawana za konsumenta. Zagadnienie to nie jest istotne, nadto nie występuje w sprawie. Po pierwsze bowiem, okoliczność, że konsument rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej po zawarciu danej umowy, nie może wpływać na to, czy w dniu jej zawarcia dana umowa miała związek z jego działalnością gospodarczą lub zawodową. Po drugie, w sprawie wprost ustalono, że w kredytowanej nieruchomości nie prowadzono żadnej działalności gospodarczej, a podanie jej jako adresu wykonywanej działalności służyło jedynie celom ewidencyjnym (s. 4 uzasadnienia wyroku SO, ustalenia podzielone przez SA).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]

